

Timo en ik

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Timo en ik. Het klinkt alleen al goed. Als titel van een roman, misschien uit de Bouquetreeks. Het zou ook kunnen volstaan als duo in de technische dienst, als de fijne loodgieters die altijd voor u paraat staan, of als een nieuwe cabarateske formatie. Of als titel van een vervolg op een film als *Alles is liefde*.

Ik ben ook een onderdeel geweest van een 'Timo en ik'. En ik ben er behoorlijk van ondersteboven. Vanaf de eerste ontmoeting. Een speciaal gevoel, niet te beschrijven. Vier weken terug verschijnt Timo voor het eerst op de poli. De nieuwe coassistent. Energiek en gemotiveerd. Maar de dames gniffe-

len wat als hij langsloopt. En naar mij. Die hele eerste dag voel ik iets onbestemds en iets onbekends, maar toch ook iets heel vertrouwds.

Timo loopt die week met mij mee. Als een spons zuigt hij dermatologische kennis op. Hij roept een 55-jarige dame op met - vermoedelijk - een eczematous huidbeeld. Na zijn vlotte consultatie en typewerk lees ik de beschrijvingen van huidafwijkingen. Ze behoeven direct al weinig aanpassingen. Het lijkt bijna alsof ik het zelf geschreven heb.

Dit blijkt geen toevalstreffer, want bij de patiënten erna kan ik bijna blind zijn observatie volgen. De dagen verlopen net zo. En soms zijn we onafscheidelijk. Het is Timo

hier, Timo daar. Hoe meer en hoe langer ik rond Timo hang, hoe meer het begint te dagen. De dames houden het ook niet langer voor zich. Ze komen er schoorvoetend mee voor de dag... „Dokter, vindt u ook niet dat u een beetje op Timo lijkt?”

Ik kijk de gang in en zie mijzelf - maar dan tien jaar jonger - voorovergebogen over de balie staan. We noemen hem Timo. Net zo'n coupe, net zo'n baardje, identiek postuur, dezelfde lengte met ook iets te lange armen. Het is werkelijk onwaarschijnlijk hoeveel wij op elkaar lijken. Maar dan ook in alles. Kledingstijl, dermatologische schrijfstijl, zelfs de lach is een kopie. Het neemt in de weken die volgen steeds heftigere vormen aan. De dermatologie-assistenten vallen Timo regelmatig per ongeluk lastig omdat ze eigenlijk mij moeten hebben met een vraag. Ik hoor

Ik kijk de gang in en zie mijzelf - maar dan tien jaar jonger - voorovergebogen over de balie staan

patiënten Timo groeten met 'dag dokter Bakker'. Secretariaresses zijn de kluts kwijt. De chaos is compleet. Patiënten zijn zo uit het veld geslagen van verwarring als ik tegelijk met Timo een spreekkamer binnen kom dat ik besluit dat patiënten niet meer aan te doen.

Wanneer ik vervolgens Timo ook nog eens in vloeiend geef Frysk een patiënt uitleg hoor geven, verstijf ik. Vrees slaat bij mij om me heen. It giet oan. 'Timo en ik' wordt straks alleen nog maar Timo. Bijna wanhopig dwarrel ik die dagen over de poli heen. Dit zijn mijn laatste dagen.

Maar dan bericht Timo mij dat hij na de Kerst niet meer terugkomt. Het coschap is volbracht na vier weken. Straks een Timeloos tijdperk. Zomaar. Ik loop naar de auto en voel mij enerzijds bevrijd, straks zonder dubbelganger. Anderzijds merk ik dat ik - ondanks een gelukkig gezin thuis - het nummer *Lonely this Christmas* aan het neurien ben. Ik ben een beetje van mezelf kwijt straks. Timo, het ga je goed.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten